

Alfred Christensen: Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Anders Nielsen) begyndte sin Tale saa kønt, at jeg fik den samme venlige Følelse over for det ærede Medlem som Jeppe over for Advokaten, der tog ham i Forsvar, og jeg var lige ved at sige ligesom Jeppe: „Gud velsigne hans Mund“, og jeg fik Haanden i Lommen for at søge en Skraa frem til ham; men jeg blev omvendt, da jeg hørte Konklusionen. Det ærede Medlem begyndte ganske rigtigt med at sige, at Prygl var en Uting, og at det ikke var forsvarligt at bytte Prygl, der var en Uting, bort for andre Prygl, der ogsaa var en Uting. Men saa konkluderede han dog: Da de nu en Gang ere her, lad os saa beholde dem, saa tog jeg Haanden op igen, og det blev ikke til noget med Skraaen. Det ærede Medlem kom ind paa den politiske Side; det er sagt, at der er bragt Politik ind i denne Sag, det er blevet sagt over for det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), at han har gjort det, og det er blevet sagt fra vor Side, dog ikke saa tidt, thi vi sige ikke saa tidt saa meget, over for den ærede Ordfører, at han har gjort det, at han er, om jeg saa maa sige, den værste i Retning af Politik her. Jeg tillod mig at karakterisere ham som forfærdelig den Dag, og jeg har ikke set, at jeg har misforstaaet Situationen saa meget. Af al den Politik, der er talt endnu, maa jeg dog sige, at trods den store Højagtelse, jeg har for vor Formand, det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds . . . (Afbrydelse: Det er Viborg Amts 5te Valgkreds) — naa ja, derfor vedbliver han jo at være vor Formand alligevel — er han den, der var længst inde i Politikken og kom daarligst fra det. Naar det ærede Medlem nemlig talte om de saglige Motiver og de politiske Motiver, vil jeg nok sige, at hvis det hænger sammen, som det ærede Medlem udviklede med megen Vidtløftighed, for at vi kunde faa en rigtig politisk Debat i Gang — hvad jeg ikke skal forsøge paa, thi fra min Side er det kun rent saglige Motiver —, at rent saglige Motiver kunne føre til at stemme for Prygl, skønt man staar frem i Salen og vedkender sig at være en Modstander af Prygl, saa maa der sandelig eksistere flere Sorter saglige Principper og Motiver, end jeg kender. Andet skal jeg ikke svare, jeg skal ikke faa den politiske Fakkel til at blusse. Jeg har det ligesom en Mand hos Dickens, jeg vil nu ikke sammenligne mig med den Mand, thi han var meget mere gal end jeg — det var nu ikke det værste —, men han havde

ikke en Gang den Forstand, jeg har, og det var værre. Denne Mand havde det saaledes, at han ved enhver Lejlighed talte om Karl I.'s Hoved, det dukkede bestandig op for ham. Hos mig dukker det op ved enhver Lejlighed og særlig ved denne Lejlighed, hvor vi staa ved Afgørelsen af dette Spørgsmaal, at finde Motivet, det, som har bragt hele dette Pryglespørgsmaal ikke ind i dansk Politik, thi det er jo ikke Politik, men Saglighed, et rent neutralt Emne — altsaa ind i dansk Neutralitet. Hvad var det saa?

Ja, det bunder kort og godt i, at den højtærede Justitsminister ligesom mange andre Mennesker har svævet i en total Vildfarelse om, at man en Gang i England har faaet Bugt med Garrotterne ved at bruge Prygl. Første Gang paaviste jeg ved Hjælp af den norske Straffelovskommission og dens Henvisning til engelske Kilder, at dette beroede paa en fuldstændig Misforstaaelse. Men den Dag karakteriserede den højtærede Minister disse Ting som ikke at være en sur Sild værd; det var ikke noget, men hans var det gode og rigtige. Og dernæst bemærkede den højtærede Minister, at han havde søgt ganske andre Oplysninger, nemlig i det engelske Indenrigsministerium, men der var de lærde uenige, og vi fik ikke et eneste Muk at vide, hvad de vare uenige om, hvem der holdt med Ministeren, og hvem der var imod. Jeg bad den højtærede Minister komme frem med Kilderne, men jeg har ikke faaet dem endnu; jeg er ganske uvidende om, hvad det er for Kilder den højtærede Justitsminister i Danmark har faaet af sin lige saa højtærede Kollega i England. I Gaar fik vi ikke Lov til at faa dem frem, thi Sindene vare jo saadan lidt optagne af at se, hvorledes Afstemningen skulde falde. Og jeg vil sige, at der var jo mere Løftelse paa en vis Side før Afstemningen end efter Afstemningen, nemlig paa den Side, som havde ventet en stor Majoritet for Pryglelovsforslaget, og som jo følte sig meget skuffet ved at se, at det kun lykkedes med 4 Stemmers Majoritet, lige nøjagtig det Stemmetal, som blev afgivet af Ministeriets Medlemmer her i Salen. Men vi fik, kort sagt, ikke Bevislighederne i Sagen, og det, skønt jeg jo var rykket meget højere op i Retning af det officielle med hvad jeg citerede. Jeg stod med Parlamentstidenden i Haanden, og jeg citerede ordret Ytringerne af Understatssekretæren. Denne Mand var Lord, en engelsk Lord Aberdare, som havde været Understatssekretær paa den Tid, Prygle-